

דף נג.

עין משפט א. ב.

אור"ח סימן שה סעיף ז

עיינ לעיל דף נב: עין משפט אות י

עין משפט ג.

אור"ח סימן שה סעיף ח

ה. מותר ליתן מרדעת על החמור מפני הצנה ובלבד שלא יקשרנו בו, מפני שכשקושר צריך ליקרב אליו ונמצא משתמש בב"ח; אבל על הסוס, כיון דלית ליה צער צנה אסור ליתן עליו מרדעת כלל; ולהסיר מרדעת בשבת בין מן החמור ובין מן הסוס, אסור כיון דלית ליה צער אם לא יסירנה; ואוכף אסור בין ליטול בין להניח בין לחמור בין לסוס.

עין משפט ד.

אור"ח סימן שה סעיף ט

ו. ה. אוכף שע"ג החמור שבא מן הדרך וצריך להסירו לצננו לא יטול בידו, אלא מתיר החבל מתחתיו באינו קשור קשר של קיימא ומוליך החמור ומביאו בחצר והאוכף נופל מאליו.

עין משפט ה.

אור"ח סימן שה סעיף י

ז. ו. אין תולין לחמור כלי בצוארו ובתוכו מאכל שיאכל משם אפי' בחצרו, אבל בעגלים וסייחים שצוארן קטן ומצטערין לאכול ע"ג קרקע מותר לעשות כן בחצר אבל אין יוצאין בו.

עין משפט ו.

אור"ח סימן שה סעיף יא

ח. לא יצא הסוס בזנב שועל שתולין בין עיניו שלא תשלוט בו עין הרע, ולא בזהורית שעושים לו לנוי, ולא עזים בכיס שבדדיהם שקושרים אותם שלא יסרטו דדיהם בקוצים, ולא פרה בחסום שבפיה שחוסמים

י. דלהורידו בידיים הוי טרחא שלא לצורך.

כ. דתענוג לבהמה אסור לעשות בשבת משום טרחא שלא לצורך. כה"ח אות ל"א.

פיה שלא תרעה בשדות אחרים, ולא כל בהמה בסנדל שנועלים ברגליה שלא תנגף; אבל יוצאה באגר שע"ג מכה, ובקשקים שע"ג השבר והם לוחות שקושרים להם סביב העצם הנשבר בהן, ובשליא שיצאה מקצתה ותלויה בה; ופוקק זוג שבצוארה ומטייל בה בחצר, אבל לא תצא בו לרה"ר אע"פ שהוא פקוק בין אם הוא בצוארה בין אם הוא בכסותה.

עין משפט ז.

או"ח סימן שה סעיף י

עיין לעיל עין משפט אות ה

דף נג:

עין משפט א.

או"ח סימן שה סעיף יז

ז. ח. אין החמור יוצא במרדעת אם אינה קשורה לו מע"ש ל.

ז. ט. לא תצא פרה או שור בחבל שבצוארה לפי שא"צ שמירה מ, אבל עגלים מותר שהם מרדנים בנקל.

הגה: הבהמה יוצאת בקמיע מומחה לבהמה אבל לא בשאינו מומחה, ואפי' הוא מומחה לאדם.

עין משפט ב. ג.

או"ח סימן שכח סעיף כב

כב. כד. מעבירין גלדי המכה בשבת בלא הוצאת דם וסכין אותה בשמן נ, אבל אין נותנים עליה שמן וחומץ מעורבין יחד ולא על גבי מוך ס ליתנו עליה, אבל נותן הוא חוץ למכה ושורת ויורד לתוכה.

ל. דאם קשורה לו מע"ש גילה דעתו שהוא לה כמלבוש. מרש"י.

מ. והוי משוי, אבל העגלים שהם מרדנים מותר כדי שיוכל לתופסם בחבל זה אם יברחו.

נ. וי היינו במקום שדרכן לסוך בשמן גם שלא לרפואה, אבל במקום שדרכן רק לרפואה אסור גם בשמן.

ס. משום דיבא לידי סחיטה, ב"ח אבל המ"א בס"ק כ"ד כתב דבשמן לבדו לא חיישינן שמא יבוא לידי סחיטה כמ"ש בסי' שי"ט סעיף יו"ד, ומ"מ למעשה היום שעושים השמן רק לרפואה אסור בכל אופן, כה"ח אות קמ"ד.

או"ח סימן שלב פעיף ב

ב. אין מעבירין לבהמה גלדי מכה ולא סכין אותה בשמן ^ע שאין בזה אלא תענוג, אבל בתחילת המכה שיש לה צער מותר.

עין משפט ד. או"ח סימן שלב פעיפים ג ד

ג. אכלה כרשינין הרבה ומצטערת, יכול להריצה ^פ בחצר כדי שתתיגע ותתרפא.

ד. אחזה דם יכול להעמידה במים כדי שתצטנן ^צ, ואם הדבר ספק שאם לא יקיזו לה דם תמות מותר לומר לא"י להקיז לה דם ^ק.

עין משפט ה.ו. או"ח סימן שה פעיף ו

ו. אילים יוצאים לבוכים והוא עור שקושרים להם תחת זכרותם שלא יעלו על הנקבות, והרחלות יוצאות שחוזות והוא שקושרין אליהן כלפי מעלה כדי שיעלו עליהן הזכרים, ויוצאות כבונות והוא שקושרים בגד סביבן לשמור הצמר שיהיה נקי, והעזים צרורות והוא שקושרים ראשי דדיהן ודוקא כשקושרים אותם כדי שיצטמקו דדיהן ולא יחלבו דאז מהדק שפיר, אבל אם קשר כדי לשמור חלבן שלא יפול לארץ, אסור דלא מהדק שפיר וחיישינן דלמא נפל ואתי לאתויי.

ע. שאסור לטרוח בשביל הבהמה.

פ. ולא גזרו בזה משום שחיקת סממנים ברפואת בהמתו דאין אדם בהול על רפואת בהמתו ושיבא עי"ז לשחיקת סממנים, ב"ח.

ו. וא"כ לבהמה מותר לעשות רפואה חוץ מדבר שיש בו ממרח, משב"ז אות ג'.

צ. דאין גזירה משום שחיקת סממנים בבהמה.

ק. והטעם דאם לא נתיר לו ע"י עכו"ם יעשה הוא בעצמו, ט"ז ס"ק ג'.